

GÖMÖRI GYÖRGY

A költő meghatározása

*a költő az álmok médiuma
a jövő antennája a hibetetlen
dolgok hívő várományosa
aki hajnalban arra ébred:
elzsibbadt a karja
de a fejében szavak álltak össze
felragyog egy sor jelzők villódnak
az ige testet ölt
s ha a költő fél hogy elfelejti versét
felkelti alvó komputerét
és a felhőkbe írja fel vele
illékony álmait*

A mélymagyar

*A mélymagyar felébred. Szíve fáj:
fáj neki Koppány, Zách Felicián,
de legfőképp a kalapos király.
Ragaszkodik az ősi jusshoz – ehhez
olábnak, tótnak, zsidónak nincs köze:
nem az övék a haza köldöke.
„Ott ahol zúg az a négy...”, de hát
abból kettő már másoknak folyik.
A mélymagyar ébren is álmodik:
hol Turullal, hol Árpádsávosan.
Jövője nincs, csak múltajágása van.*

KIRÁLY LEVENTE

Ahol vége

*Kimegy, bemegy, ámuldozik, ásít,
folyton ezt csinálja. Napra nap,
mint a metronóm, de aztán eltűnik,
hípp-hopp, mintha ott se lett volna,
tátja a száját mind, ki valaha látta.
Pedig egykor nagyobb trükköket
tudott, feljutok a hatodik mennyig,
mevlásd, ezt suttofta a szutykos*

gyerekek fülébe. Kezükben meg-
dermedt a kő, a paradicsomból
csorgott le a lé, s mielőtt porba hullt,
vénákat rajzolt tenyértől könyékig.
Aztán csak nézték egymást, és a
távolodó hátat, ahogy imbolyogva
halad a sorompó felé. Én, akkor,
azt hittem, átmegy a síneken,
át a csattogó vonatokon sértetlenül,
s messze, ahol vége a világnak,
nevetve felrepül. Én, akkor, ezt
láttam, de nem mondtam el senkinek,
mert igazából csukva volt a szemem.

Magáról nem

Egyik álmom, mint a másik,
a rétegek lehámlanak.
A lélek bolyong, vezekel,
mi történik, nem érti.
Idejét kitölti,
magáról nem tud,
és mégis, mégis az lesz,
amit igazán akar,
de valaki más.
Nem ő,
nem én.

Miféle nyelv

Feszítjük a kötelet, a sátor áll, úgy ahogy.
Hazánkat megleltük, bár miféle nyelv ez itt?
Egy szót sem ismerünk, de mégis, az egészet
mintha értenénk. Nem szeretnek minket, ez
nyilvánvaló, de azért vigyorgunk, integetünk,
pár kunsztot is csinálunk. A gyerekek már
nevetnek, gyorsan nyerünk csatát. Háborút soha,
harmadnapra kotródni kell. Ennyi idő, s össze-
törnek az álmok, bőrről lefeszik a máz, és a kutyák
őrjöngve tépik láncukat, mert ott motoszkál
mindenütt tigrisünk szaga. Vedd el, és menj, csak

*menj, de messze, sirták szüzek, sóhajtották asszonyok,
sziszegték úrfiak, ordították elhízott családapák.
Ezt egyszer mind hiánytalanul elfelejtik, mégis,
az utolsó órán nem tagadhatják tovább – hiszen
emiatt volt minden! –, hogy menni akartak, el innen,
messze, el velünk, s rá nem sokára előkészítik
az óvatos büszkeség is: erősek voltak maradni.
Ezzel takaróztak végig, mert gyávák voltak élni.*

Perspektíva a kezdetekhez

*Az ég madarai nem látszanak,
hátrazuhannak a dombok, a völgyek,
föl ne kelj.*

*Számold meg a világokat,
számolj hetet, akkor élsz tovább.
Táguló körök, csigavonalak
a végtelen felé.*

*Az esthajnal újra itt,
ahogy szokta, évezredek óta,
mégis olyan hibetetlen,
kékes fénnel ég.*

*El nem mondható –
táblák leszűrva a sárba.
Elmondhatatlan –
ezt már másik nyelven írták.*

*Aztán már csak rajzok következnek.
Előbb színes, harsány ábrák,
majd pasztell foltok,
végül szikár vonalak feketével,
s ahol már száraz a föld,
egészen le kell hajolni,
nézni, hogy a hangyák menetelnek,
a betűk homokszemek,
de onnan fentről a bucka,
a dűlő, a morotva
csak egy végtelen sor
apró kezdetei.*